
Književna poročila

skega brega, temveč tudi široko prekmursko ravan, ki se po njej pretaka z Muro vzporedna rečica Ledava (ne Lendava); saj sta si obe strani v premnogih ozirih bližji kakor pa sosednjim goricam. Prav tako bi se moral geograf, ki bi hotel opisati Prekmurske gorice ločeno od Slovenskih goric, v glavnem le ponavljati; obema skupinama bi bilo najprikladnejše skupno ime Panonske gorice.

(Konec prihodnjič.) — *Jože Rus.*

Prosper Mérimée: Verne duše v vicah. Prevel Mirko Pretnar. Splošna knjižnica št. 17. Ljubljana 1923. Natisnila in založila Zvezna tiskarna in knjigarna.

S pričujočo novelo smo se polastili Slovenci četrte mojstrovine znamenitega francoskega mojstra točne besede in razboritega dejanja, snovne zgoščenosti in varljivo hladnega opazovanja, Prosperja Mériméeja. Anton Debeljak je poslovenil korziško povestico Matteo Falcone («Slovenec» 1920), Vladimir Levstik najznamenitejšo avtorjevo novelo Karmen (Narodna knjižnica, 1921, sn. 32/33), anonimni —š— pa zajemljivo povest korziške osvete Kolomba (založilo uredništvo «Slovenca» 1922.). Karmen in Kolombo uvajata kratka življenjepisa in informativna pregleda pisateljevega literarnega delovanja.

Noveli «Verne duše v vicah» je izbral avtor zanimivo zgodovinsko in krajevno ozadje: starodavno Španijo, prirodno in kulturno cvetočo, pa s krvjo prepojeno, bojevito Flandrijo. Ponosno Seville s starimi, pobožnjaškimi in samo še od preteklih junačenj svojo plemiško oholost črpajočimi rodbinami in skrivnostnimi, tudi za posvetne blagre vnetimi samostani, pa učeno, vseučiliško Salamanko, katere srednjeveške zidove pretresajo ponočni pohodi in potepi vročekrvnih študentov in ki nad njo v strasti in ljubavnem zanosu plavajo posebne melodije španskih serenad. Potem pa Bruselj, puste planjave, bojna polja, pustolovska vojačenja, kri...

Nato kesanje in pozabljenje. Spokorno delo na prostranem samostanskem vrtu...

Vsa zgodba je sveže pisan in z omenjenim ozadjem sočno prepleten življenjepis povestno znanega veternejaka in nenasitnega ljubezenskega uživača, dona Juana de Maraña, ki je na moč razuzdano živel, ob koncu svojih dni pa se je zgledno spokoril in si pohlevno izbral nagrobni napis «Tu počiva najslabši človek, kar jih je kdaj živel».

Primerjajoč slovenski prevod z originalom, morem ugotoviti, da je Mirko Pretnar dal noveli dostojno slovensko lice. Zgoščen Mériméejev slog je večinoma zelo spretno razkrojil v naš jezik. Tu in tam pa se mi je zdelo, da je nekatere odstavke prehitro slovenil.

Pavel Karlin.

Anton Seliškar — Maribor: Oproščenje. Maribor. 1923. Samozaložba.

Na prvi pogled ostavlja ta drobna zbirka neugoden vtis. Doživetja so razvlečena in obledela v stihovni kalup, ki vendar še zdaleka ni oblika, za katero se v pravi umetnini skriva svetotajstvo duha. Za primer vzamem «Majdo», stran 9., ki ji že v prvem verzu kumuje Kette («Ti ljubezni moje bila si izvor»), koj v naslednjih pa vidiš malo «popravljenega» Župančiča (Serenada. «Ti deklica v grobu že spiš, nad menoj vsako noč bediš...»).

Toda, četudi je ta primer neverjetno močne reminiscence v knjigi le osamljen, vendar bi še na drugih vzgledih lahko pokazal, da je avtor «Oproščenja» samega sebe le preveč prosto izražal in zagrešil banalnosti, kakor: «to so junaška srca — venec fig», prozaičnost «boj krvavi, že za njimi, ni ubil njih sile, žilice jim je presekal, pa ostale so še glavne žile...» ali pa — «bodi vesel na pogrebu in svatbi, to je vse, kar imaš!», «...meso bi rada dala mojemu skeletu».